

Uram! A reggeli csendben békéért, bölcsességért és erőért imádkozom. A szeretet szemével akarom nézni a világot: türelemmel, megértéssel és kedvesen. Úgy látni gyermekeidet, ahogyan Te látod őket, csak a jót venni észre mindenkiben. Tégy süketté a pletykákra, némává a rosszindulatú beszédre. Hadd legyek olyan készsleges és vidám, hogy a közelemben az emberek megérezzék a Te jelenlétedet. Uram, öltöztess engem a Te szépségedbe, hogy egész nap Téged hordozhassalak!

Évközi 28. vasárnap „A” újabb, (Szt Teréz imája)

Iz 25,6-10.a; Fil 4,12-14; Mt 22,1-14

A lakoma

Bar Ma'jan egy gazdag vámos halála előtt lakomát rendezett a tanácsbeliek számára, de azok nem mentek el hozzá. Akkor elrendelte: Jöjjenek szegények, egyék meg azok, hogy az ételek el ne romoljanak. Röviddel ezután meghalt, s holtáig ezt az utolsó jótettét újabb bűnnel nem rontotta el. Ezért jutalmazta meg őt az Isten, aki semmi jót nem hagy jutalmazatlan. A vámost bojkottálták a meghívottak, mert megvetették, nyilvános bűnösnek ismerték. Jézus előadásában a lakomarendező: Isten. Isten került hát a vámos helyére, s a társadalmi bojkott itt őt jelenti ki tisztátalannak.

Palesztinában az előkelők lakomáin általános gyakorlat volt a kettős meghívás: először hetekkel korábban, aztán akkor, amikor már majdhogynem megterítették. A második meghívás inkább csak emlékeztető volt, aki ilyenkor kimentette magát, már megsértette a házigazdát, zavart okozott az asztali rendben.

A példabeszédben az a megrendítő, hogy nem egy-két mentegetőző akad, az egész vendégsereg *bojkottálja* a meghívást. Egyenként, átlagos emberi mérték szerint nem is súlytalanok a mentségeik. De hogy egy se megy el közülük, az valami maffiát jelent. Mintha összebeszéltek volna, hogy megalázzák a lakoma rendezőjét.

Ezért haragszik meg a házigazda. De haragjában nem tehetetlenek, hanem leleményesnek bizonyul. A város terein és utcáin, az országutak és a sövények mellett van elég koldus, szegény ember, azok az utolsó pillanatban is örömmel fogadják a váratlan lehetőséget, boldogan gyűlnek a terített asztal köré. Az ünnep nem

hiúsul meg, a ház mégiscsak megtelik jókedvű emberekkel.

Kik a meghívottak, kik az utak mellől összegyűjtöttek? *A papok meg a törvénytudók* volnának a hivatalosak s *a szegények meg a bűnösök*, akik végül megtöltik a vendégváró házat? De Jézus hívása kezdettől fogva a szegények között hangzott föl, a z egész választott néphez fordult, nem tudunk nyilvános működésének olyan korszakáról, amelyben a vallási vezetőket próbálta volna megtérésre bírni.

Talán azokban, akik a meghívást visszautasítják, ne a papokat meg a törvénytudókat keressük, s az utcáról összecsoportított új vendégekben ne a szegények képviselőit lássuk. A példabeszéd már Jézus szájában is Izrael és a pogányokból épülő Egyház ellentétét fogalmazhatta meg. Jézus elsősorban az Ószövetség választott népét hívta a messiási lakomára, hiszen az volt az ígéretek örököse. Izrael azonban egészében nem fogadta el a hívást, mert megbotránkoztak Jézusban.

1) „A király haragra lobbant, elküldte csapatait, a gyilkosokat fölkoncoltatta, városukat pedig fölégette”. **A példázat üdvtörténeti jellegű**; Isten cselekedett, romba döntötte, lángba borította Jeruzsálemet, amely megölte az ő Szolgáját, amikor az a lakomára szóló meghívást meghirdette. Máté evangélium megírásakor a szerző látta a romba döntött várost! Izraelt hívta Isten, az nem fogadta el a meghívást, sőt gorombasággal felelt a szeretetre, ezért másokat hívnak helyette, neki pedig bűnhődni e kell. Etikai tanulságokat nem akar levonni az elbeszélésből, eszébe se jut, hogy magát vagy olvasóit azok közé képzelje, akik elutasítják a lakomára szóló meghívást.

2) Itt vagyok a lakomán, tényleges vendégként (jó, rossz), de az alapvető kérdés, hogy **Jézus testvéri asztalközössége vagyunk-e?** Vonz-e az asztal, elfogadom-e a testvért? Vagy taszít a közelsége, és azt a pontot mérem ki a templomban, mely a legtávolabb van asztaltól, testvértől egyaránt, és úgy veszek részt a Bányászlakomáján, mint egy november 7-i ünnepség filmvetítésén, távolról és unottan.

A menyegzős lakoma tényleges vendégeit (jókat, rosszkat) a keresztutakról hívták össze, de azért ezek sem potyára jöttek. A királyi gazdának velük szemben is van valami követelménye: legyen rajtuk legalább menyegzős ruha. *Honnan szerezzék?* Nem képtelen gondolat ez a királytól? Képtelen a kép, mert a királynak, vagyis az Istennek követelménye is képtelen: olyasmit kíván, mint Jézus, amikor fűgét keresett

húsvét táján a jeruzsálemi út mellett álló fügefán?

Gondolhatunk arra, hogy ez a menyegzős ruha egyszerűen egy frissen kimosott köpönyeg, és hogy a meghívás hallatára az utak vándorai is kimoshatták hirtelenjében a köpenyüket? Esetleg azoknak van igazuk: a király szolgái adtak menyegzős ruhát azoknak, akik kértek tőlük, de ez az egy ember ennyit sem akart megtenni? Ki tudja? Nem fontos, hogy ezek között a lehetséges magyarázatok között igazságot tegyünk. A kép a fontos, amit Jézus fest elénk példázatával.

Avilai Szent Teréz írta: a feladatunk az, hogy „ne szállítsuk le vágyaink színvonalát”, ne érvük be kevesebbel, mint hogy a királyi menyegző részeseivé váljunk.

Tudom-e, tudjuk-e, miről van szó; kérdezem is, de ki is jelentem egyben: Istennek

arról a követelményéről, amelyről Jézus sokat beszélt más és más képekkel. Isten

országa kegyelem, ajándék. De ez az ajándék csak azé, azoké lehet, akkor az enyém,

ha szívemet megnyitom előtte, és hajlandó vagyok újjá születni általa.

„Ne félj, ne aggódj, a türelem mindent elér. Ha tiéd Isten, tiéd már minden, Isten egy

edül elég!” (Avillai Szent Teréz)